

samme kunde siges om det, at man til enhver Tid offentlig baade her i Tinget og paa Møder og i Pressen lader proklamere overfor Landets Befolkning, at med Hensyn til at varetage de smaa i Samfundets Interesser, med Hensyn til at ofre til dem, at yde store Midler til dem er man paa den sikre Side, dér har man Hjertelaget i Orden. Det forekommer mig, at der ogsaa er noget utiltalende i denne Fremhævelse af sin egen Fortrinlighed og gode Hjerte. Der er jo visse Ting, vi maa huske paa. For det første, at denne Ofren er ikke noget, der koster de Herrer noget. Det er ikke deres egne Penge, det er Samfundets Penge, Statens Penge, de nu vil være godgørende med, og de vil indkassere en Fordel ved at fremstille sig som noget saa fortrinligt i human Henseende. Det var den ene Kendsgerning, at det er andres Penge, de er godgørende med. Den anden, jeg vil nævne, er, at de er heller ikke fri for at ville henpege paa, at saa skulde de smaa da ogsaa passe paa at stemme paa dem. Med andre Ord, det er ikke alene ikke noget Offer for dem, men de har en Tilbøjelighed til at ville drage politisk Fordel deraf, og man kan vel ogsaa sige, at de heller ikke har noget økonomisk Tab deraf, for saa vidt som det er deres politiske og — uden at forklejne dem — ogsaa deres økonomiske Levevej at føre den Politik. Ja, de Herrer ler, men det er jo Tilfældet. Jeg siger ikke, hvordan Sindelaget er, men jeg siger, at saadan er Stillingen, og jeg synes, at disse Kendsgerninger i Virkeligheden ingen god Baggrund giver for en Selvforherligelse som den, de nu her og mange andre Steder gør sig skyldig i.

Derefter vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger til det Spørgsmaal, som dog har været længst fremme i Diskussionen, kan man vel nok sige — jeg tænker paa Importreguleringen. Forleden Dag, da det ærede Medlem Hr. Hauge havde holdt en Tale, og det ærede Medlem Hr. Pinstrup i en kort Bemærkning havde knyttet en Modbemærkning til denne Tale, rejste det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sig og gik herop og beklagede i høje Toner, at naar man nu havde hørt et saadant sagligt godt Foredrag som det ærede Medlem Hr. Hauges, saa var det kedeligt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, at man ikke kunde fortsætte en saadan saglig Forhandling. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg holdt imidlertid forleden ogsaa en Tale, en lang Tale, hvor han ligeledes kom ind paa det økonomiske Spørgsmaal, og i den Tale forekommer det mig, at det ærede Medlem var langt

fra at være saglig. Det forekommer mig, at det, han gentog Gang efter Gang overfor Venstre, var dette, at dets Politik var en snæversindet, agrarisk og egoistisk Politik og ingen Samfundspolitik, det var bare for at tjene deres egne Stands- og Klasseinteresser, og i den korte Bemærkning, det ærede Medlem saa havde efter det ærede Medlem Hr. Pinstrup, talte han jo ogsaa om Egoisme, Snæversyn, Agrarvæsen, Mygdalisme og Pinstrupisme, og Dagen efter kunde man læse i det ærede Medlems Blad, at et af dette Tings kendte Medlemmer blev kaldt „Venstres hellige Tyr“. Se, det var det ærede Medlems Bidrag til den saglige Forhandling og den saglige Udredning af de paagældende Spørgsmaal. Jeg synes, at paa Baggrund af et saadant Bidrag er det noget dristigt at beklage sig over, at det saglige er ladet ude af Diskussionen. For er der noget, der er usagligt og saa langt fra det saglige som muligt, saa synes det mig, at det netop er det ærede Medlems Indlæg i denne Diskussion. Jeg ved nu ikke, om jeg kan tilfredsstille det ærede Medlems Krav paa Saglighed, men jeg skal i alt Fald prøve paa at fremføre nogle Tanker og fremføre dem saa sagligt, som jeg nu formaar at gøre det.

Jeg vil da sige med Hensyn til det Spørgsmaal, som ogsaa har været fremme, at man skal behandle By og Land ligeligt, at det er selvfølgelig rigtigt, det skal man. Det skal være en ligelig Politik, man skal føre i erhvervspolitisk Henseende, med ligeligt Hensyn til By og Land. Nu er her imidlertid ikke Tale om By og Land, her er Tale om de Industrier, som man har tænkt paa at importregulere for, og hele det øvrige Samfund, baade By og Land. Og naar vi nu ser paa, hvad f. Eks. Lønnen for Arbejde i Industrien er, hvad den Timeløn er, som ydes, saa vil vi se, at hvis vi tager Timelønnen for de ufaglærte Arbejdere i Industrien — det er vel ikke dem alle, der er ført Statistik over, men dog et betydeligt Antal, jeg tror 35 000—36 000 —, at Timefortjenesten i 1921 ligger omkring ved 1 Kr. 75 Ø. for ufaglærte Arbejdere i Industrien i hele Landet. Nu har vi ingen Oplysninger om, hvad de andre Erhverv faar i Timeløn, vi har ingen Oplysninger om, hvad de Folk, der arbejder i Landbruget, faar for deres Arbejde i Timen, heller ikke for Fiskeriet og heller ikke for nogle andre Erhverv udenfor Industrien, men een Ting tror jeg, vi kan være klare over: at der er mange Erhverv, der ikke paa langt nær kommer op paa denne Timebetaling for deres Arbejde, og navnlig vil jeg da frem-